

trăiește; dimpotrivă, știe să descopere chiar acolo bucuria de a fi fiul lui Dumnezeu, cooperador al planului de mântuire, obiectul binecuvântării divine.

Dacă păcatul mândriei a fost la început – și continuă să fie – pentru om cauza de nebunie și de moarte, calea smereniei îl deschide în schimb la intuiția celor mai adânci taine de iubire, acelea pe care inteligența omenească singură nu poate să măsoare.

«Luați jugul Meu asupra voastră...» (v. 29): aceeași greutate devine ușoară când este trăită împreună cu Iisus, introdusă în taina mântuirii și sprijinită cu puterea dragostei Sale. «Căci jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară» (v. 30), tocmai pentru că este o greutate de dragoste.

Iată secretul curajului martirilor, misionarilor și a vieții radicale a sfinților. Istoria duhovnicească creștină este foarte bogată de pagine care sunt mărturii extraordinare de ceea ce a putut să îndeplinească Dumnezeu cu mijloacele cele mai sărace.

MONAHIA ANNA MARIA

«TE SLĂVESC PE TINE, PĂRINTE, DOAMNE AL CERULUI ȘI AL PĂMÂNTULUI»

Matei 11, 25-30

Răniți de la început de către păcat, toți, fără nicio excepție, suntem în lăuntru nostru "incitați" la mândrie. Cea dintâi condiție pentru a trăi împreună este deci în a ne "antrena" de a fi smeriți. Cum putem să o facem într-un mod concret? Ne învață foarte bine Evanghelia după Matei 11, 25-30 care ne prezintă figura lui Iisus blând și smerit cu inima, Împărat "drept și victorios". El ne invită la Sine, nu doar pe fiecare în parte, ci mai ales ca și obște, ca și frați care ne apropie slăbiciunea noastră omenească și marea dorință de prietenie, de unitate și de pace.

Te slăvesc pe Tine, Părinte. Este aceasta poate cea mai mișcătoare și mai fascinantă rugăciunea a lui Iisus: el poate să se bucure (cf. Lc 10, 21-22) și să slăvească pe Tatăl tocmai pentru că s-a pus El însuși printre cei "mici" și "ultimii". Ar fi putut să se nască într-un context de un înalt nivel cultural, de a deveni

un mare filozof sau un faimos "rabbi", pentru că inteligența și înțelepciunea îi aparțin pe deplin. În schimb, s-a făcut om într-o condiție smerită, simplă, săracă. El, Cuvântul veșnic, a vrut să învețe ca și toți copiii alfabetul pe genunchii mamei sale; a vrut să învețe să lucreze cu tatăl său în micuțul atelier din Nazaret... Chiar în această condiție smerită El slăvește și binecuvântează pe Tatăl. A fi mic și sărac acestea nu sunt "obstacole", dimpotrivă, cei mici și săraci se revelă mai în grad de a intui tainele împărăției – "acele lucruri" – față de înțelepții și inteligenții acestei lumi. Printre aceștia ne aflăm și noi când ne închidem valorilor supranaturale, reținând copilăresc sau în orice caz fără rost viața de credință și de rugăciune sau când considerăm o utopie sfințenia și scandaloasă crucea.

Cu limbajul său deschis și provocator, sfântul Paul ne invită la un examen serios de conștiință: «Dumnezeu Și-a ales pe cele nebune ale lumii ca să rușineze pe cei înțelepți...» (1Cor 1,27-28). Dumnezeu a ales crucea pentru a învinge puterea întinericului.

Da, Părinte, căci așa a fost bunăvoirea înaintea Ta. Problema răului și a suferinței pune continuu în inimă și pe buzele omului – de cele mai multe ori chiar exasperată – întrebarea: «De ce?». Și noi, care suntem și ne gândim de a fi creștini, ne lovim continuu cu "problema" suferinței și ne dăm seama că "protestăm" împotriva lui Dumnezeu, Acela pe care Îl reținem, în sfârșit, responsabil de tot ceea ce există și se întâmplă.

În această pagină evanghelică însă Iisus ne oferă răspunsul Său și ne invită de a-l face să devină al nostru. Pentru Iisus este o bucurie – și o declară de mai multe ori cu mare evlavie filială (cf. In 8, 28-29) – de a fi mereu în ceea ce îi place Tatălui, de a face voința Sa, de aceea și Tatăl își află binevoirea în El (cf. Mt 3, 17).

Semnul caracteristic a iubirii perfecte este reciprocitatea: de a nu vrea nimic diferit de cel care este iubit, de a fi și unul pentru altul. Iisus revelă Tatăl cu simplitatea Sa, cu smerenia Sa; Îl revelă ca și Iubire care se dăruiește până la jertfa de Sine. Crucea este singura speranță a mântuirii și a bucuriei pentru toată omenirea, pentru că cu nemărginită compasiune Fiul lui Dumnezeu a luat greutatea păcatului nostru și consecințele slăbiciunilor și necazurilor noastre. Eșafodul infam a devenit "Copacul slăvit", tronul Împăratului veșnic care a readus victoria asupra morții și a redeschis omenirii porțile cerului.

Înaintea crucii, fiecare este chemat de a se hotărî pentru viață sau pentru moarte, pentru lumină sau pentru întuneric, pentru adevărul iubirii sau pentru minciuna urii.

Veniți la mine... Învățați de la mine. Bucuria cea mai mare pentru Iisus constă în a aduna pe ai "Săi", aceia pe care Tatăl I-a dat de a fi, împreună cu El, în întregime fiii Săi ascultători. Uniți cu El, participând la taina morții și învierii, adevăratul creștin nu simte ca și o greutate, ca și o "soartă rea" anumite situații de a fi mic, de marginalitate și chiar de dispreț în care